

თამარ ჯავახიშვილი

ლექსები ხდება!

ლექსები კი არ იწერება – ლექსები ხდება!
მსგავსად ელდისა, მოვლენისა, რაღაცის მსგავსად
და სული მხოლოდ მონაწილეა.
კი არ დაწერეს – ეს მოხდა ასე.
ეს ხდება ხოლმე –
ვით მიწისძვრა,
ვით ცისარტყელა,
ან ისე – თითქოს ანგელოზმა ცრემლი მოგვწმინდა...
მოხდება რაღაც უეჭველი,
ვით ერთხელ, ძველად
მოხდა „მერანი“,
„განთიადი“
და „ნიკორწმინდა“!

1990

შვილიშვილს

ვინ ხარ შენ,
რა სასწაული ხარ,
მოდის, სინარულო, მოდის,
მარადისობაში გასული ფესვი ხარ,
უკვდავებაში გაწვდილი ტოტი...
ვინა ხარ, ვინ,
რა სასწაული ხარ,
აჰა, შენ – სული და ლექსი,
ჰო, მარადისობაში გაწვდილი ტოტი ხარ,
უკვდავებაში გასული ფესვი...
ღმერთო, დაიფარე,
ღმერთო, ახარე,
ღმერთო, დაულოცე გზა!
ჩემი იმედია,
ჩემი სულია,
ჩემი ჰაერი და ცა.

2002

ღმერთო, რა გვჭირს ამდენ ჭირის მნახველებს,
ეს მალცებს და ეს მიკლავს გულს –
როგორ გვიყვარს საქართველო ქართველებს,
ერთმანეთი კი რარიგად გვძულს!

2013

აივანზე მდგომი
ხელი შეუშვირე წვიმას,
ნაზად გეპკურება ცის ნამი
და ეს მოგაგონებს იმ დღეს,
სულში გაცოცხლდება ის წამი:
იგი – ლამაზი და კეთილი,
შენ კი უძწეო და მშიშარა,
სადღაც ქუხილი და ელვაა,
აქ ნამმა დალურსმა გზა-შარა...
გიმზერს საოცარი თვალებით
და მისი ღიმილი ციმციმებს –
„სჯობს, სადმე თუ შევეფარებით,
თორემ ახლა მართლა იწვიმებს“...

2014

როსმე აგვისტოს ღამით
მე ცას შევხედავ წამით
და შეგადარებ ვარსკვლავს,
რა დაშავდება ამით...
მერე თენდება მშვიდად,
თვალს ველარ ბინდავს რული
და მეფერება ციდან
შენი უკვდავი სული...

2014

დაცხრა გრიგალი.
ხევ-ხუეებში
და გამოქვაბულებში
დაისვენა ქარიშხალმა.
არ ანაღვლებს, რომ მიმოფანტა
ყვავილები,
ყვავილები
წყნარ სამარეზე...

2014